

PENNIG

92254. szám. 2/16

J E G Y Z Ö K Ö N Y V

felvétetett 1945. július 6.-án a Deportáltakat Gondozó Országos Bizottság DEGOB irodájában /:Budapest, VII.Bethlen-tér 2.:/

Megjelenik:

gimnáziuma tanuló
született: Budapest, 1927. június 22.
lakik: Budapest, XIII. Dagály-u. 9/d.

Fentnevezett előadja a következőket:

A Magyar Acélárugyár haditüzemben dolgoztam. Onnan 1944. december 1.-én elvittek a Téglagyárba, és december 2.-án vagoniroztak a Jozsefvárosi pályaudvaron. December 9.-én érkezünk Ravensbrückbe. Ennivalónk volt, amit magunkkal vittünk.

Zürndorfban a németek adtak meleg ételt és áttettek személyszállító vagonokba. Utközben módom lett volna megszökni, de édesanyámat már két héttel előbb elvitték és egyre azt hittem, hogy találkozni fogunk, így ottmaradtam.

Ravensbrückben kb. 2400-unkat beraktak egy sátorba, ruháinkat elvették és adtak egy másik ruhát. A földön aludtunk. Kijártunk dolgozni, homokot lapátoltunk, csilléztünk. Őreink SS-ek, lengyel és cseh politikai foglyok voltak. Enni eleget adtak, de ehetetlenül rossz volt. Akkor azért még birtuk a munkát, mert jó kondícióban indultunk el hazulról és még nem romlottunk le. Egy hónapot töltöttünk ott.

Januárban Fennigbe kerültünk. Ez Leiptzigtől 56 km.-re van. Repülőgépgyárban dolgoztunk, amely 4 km.-re volt a lagertől, naponta tehát 8 km.-t kellett gyalogolnunk. Ez borzaszto volt, ötös sorokban, katonásan kellett mennünk, állandó SS kísérettel. Ennivaló jó volt, de nagyon kevés. Igen sok verést kaptunk, minden indokolás nélkül, pusztán az SS kedvteléséből. Sokat voltak részegek és ilyenkor mindig vertek bennünket. A munka nem volt túlságosan nehéz, legalább is nekem nem, mert jó volt a munkavezetőm. Április 13.-ig voltunk ott.

11.-én még 150 lengyel jött, 13.-án pedig a zsidó nőket utnak indították gyalog. Az első éjjel lemaradt 500 Chemnitzben, minden éjjel lemaradtak egyes csoportok.

Eb. 1 hét gyaloglás után vagonba raktak bennünket. 90 ember volt egy vagonban. Mellettem meghalt egy volt osztálytársam Fischer Zsuzsa. Egy anya, Schenk Ilona, szült, illetőleg abortusa volt. A gyerek persze meghalt. Ott feküdt velünk a vérben másfél napig, amíg jött egy SS-nő, megmarkolta a kis gyerekhullát és kidobta a vagonból. A halottakat is így dobták ki.

Egy borju is volt velünk a vagonban, ez utközben megvadult. A megvadulás főoka az volt, hogy az SS-ek kedvenc szórakozása volt, hogy 5-6 szem krumplit bedobtak a vagonba, erre mi

2. oldal. -

316

persze ~~WIKKAI~~ mind felugráltunk és nagy kavargás támadt, hogy elkaphassunk legalább egy szemet. A borjura egy sváb SS vigyázott. Ez nem volt rossz ember, a fűvet, amit a borjunkt hoztak, néha nekünk adta, - más ennyivalonk nem volt.

Az egyik kis állomáson egy cseh anyira megsajnálta bennünket, hogy egy hordó krumplit és egy hordó köleskását hozatott, és ezt feladták nekünk.

Igy utaztunk Tachauig, Ott meg se álltunk, indultunk tovább gyalog, 30-35 km.-re. Éjjel tizen megszöktünk. Egy erdőben bujtunk el, de másnap elfogott bennünket egy sváb katona. Nagyon könyörögtünk neki, hogy hagyjon futni, megesett a szíve rajtunk és elengedett. Másnap mint keresztény magyar menekültek, bekereszteltünk egy kórházba. Ott jó dolgunk volt, a konyhán dolgoztunk.

Az utolsó héten elfogtak a városban három magyar zsidót. Ezekkel megásatták a sírjukat és agyonlőtték őket. Iszonyúan féltünk, hogy rájönnek, hogy mi is zsidók vagyunk.

Május 5.-én délelőtt 3/4 11-kor bejöttek az amerikaiak és felszabadítottak bennünket.

A jegyzőkönyvet felvette:

BIRÓ MÁRTA

Biro Marta

